

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 listopada

№ 81.

Rok 1935.

TREŚĆ:

USTAWA

Poz.: 501—z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów 1315

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz.: 502—Skarbu z dnia 5 października 1935 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych 1315

501.

U S T A W A

z dnia 6 listopada 1935 r.

o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów.

Art. 1. Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów do dnia 15 stycznia 1936 r. w zakresie spraw gospodarczych i finansowych, z wyjątkiem zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 790).

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *K. Chyliński*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczółt*

Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

502.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 października 1935 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 12 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 440) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje następujące brzmienie: „W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej, instytucji prawa publicznego lub w instytucji kredytowej albo w przedsiębiorstwie bankowym znaku pieniężnego sfalszowanego (podrobionego, przerobionego) lub budzącego wątpliwości co do jego autentyczności, znak taki powinien być przez rzeczona kasę lub instytucję zatrzymany. Urząd lub instytucja, zatrzymująca znak pieniężny, powinna wypełnić kwestjonariusz z 4 odpisami, zawierający:

- a) nazwę i siedzibę urzędu lub instytucji kwestjonującej, liczbę porządkową kwestjonariusza i datę;
- b) imię, nazwisko okaziciela i dokładny adres jego zamieszkania;
- c) opis zatrzymanego znaku pieniężnego (wartość nominalna, data emisji, serja i numer);
- d) oświadczenie okaziciela co do źródła, z którego znak ten otrzymał;
- e) podpis zatrzymującego znak pieniężny oraz podpis lub odcisk palca okaziciela;
- f) oznaczenie urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Oryginał kwestjonariusza z 2 odpisami i zatrzymanym znakiem pieniężnym powinien być niezwłocznie przesłany do urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Trzeci odpis kwestjonariusza pozostaje w instytucji, która zatrzymała znak pieniężny, czwarty odpis otrzymuje okaziciel jako pokwitowanie.”

2) § 9 otrzymuje następujące brzmienie:
„Ekspertyzy zatrzymanego znaku pieniężnego dokonywają niezwłocznie po otrzymaniu go wraz z dwoma odpisami kwestjonariusza:

- 1) Bank Polski (Oddział Ekspertyz), jeżeli zatrzymany został bilet bankowy,
- 2) Mennica Państwowa, jeżeli zatrzymana została moneta, przyczem zarówno w razie stwierdzenia autentyczności jak i fałszerstwa przesyłają zatrzymany znak pieniężny lub falsyfikat (po uprzednim jego skasowaniu) wraz z orzeczeniem i odpisem kwestjonariusza urzędowi policyjnemu, który znak ten lub falsyfikat nadesłał.

Tak w wypadku stwierdzenia autentyczności, jak i fałszerstwa znaku pieniężnego Bank Polski (Oddział Ekspertyz) lub Mennica Państwowa zatrzymują dla siebie drugi odpis kwestjonariusza.”

3) W § 10 w ustępie trzecim po wyrazach „Władz Centralnych” dodaje się wyrazy „oraz Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej).”

4) § 12 otrzymuje następujące brzmienie:
„Dowody rzeczowe po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o fałszowanie biletów bankowych i monet przechowywane są:

- a) ze spraw o fałszowanie biletów bankowych — w Banku Polskim (Oddział Ekspertyz),
- b) ze spraw o fałszowanie monet — w Mennicy Państwowej, co najmniej przez 1 rok, poczem ulegają komisijnemu zniszczeniu przy udziale delegata Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej) z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany powinny być zachowane.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi w kraju 8 zł kwartalnie (32 zł rocznie). Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz władze samorządu terytorjalnego opłacają 6 zł kwartalnie (24 zł rocznie). Do prenumeraty zagranicznej dolicza się 4 zł kwartalnie (16 zł rocznie) tytułem porta pocztowego. Prenumeratę wpłacać należy zgóry przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Wszelkie wpłaty na Dz. U. R. P. wnosić należy za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe Adm. Dz. Ustaw 30-130.